USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně **a) V. Y.**, a žalobce **b) nezl. I. Y.**, oba zast. Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem, se sídlem Sekaninova 1204/36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-456/ZA-ZA05-P17-2015, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2016, č. j. 2 Az 35/2015 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobcům neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl, neboť žalobní námitky nepovažoval za důvodné.

III.

[3] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) brojili proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhovali zrušit napadený rozsudek a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatelé ve včas podané kasační stížnosti namítli nesprávnost skutkových zjištění a nesprávné právní posouzení věci. Poukázali na to, že materiály, z nichž vyšel žalovaný, jsou nepřesné a neaktuální; nezabývají se situací ve vnitrozemí Ukrajiny a vycházejí z toho, že Ukrajina je tvořena dvěma oblastmi, jednou, kde se vedou přímé boje a druhou, která je „oázou klidu a míru“. Uvedené vidění země původu považují za zkreslené. Slabost centrální moci nahradily částečně kriminální struktury a k tomu na území působí „para

militární bojůvky politických stran a hlavně Pravého sektoru“. V oblastech se smíšeným obyvatelstvem aktivně vystupují také proruské síly. Stěžovatelé jako členové smíšené rodiny měli v oblasti, kde bydleli (Krivoj Rog) problémy právě s místními bojůvkami podporovanými místní policií. Ač tedy je jedním z důvodů opuštění vlasti snaha otce O. vyhnout se službě v armádě, není to důvod jediný. Rozhodujícím důvodem je snaha dětem zajistit bezpečnou budoucnost.

[5] Stěžovatelé dále namítají, že městský soud nesprávně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 12/2003 ve vztahu k diskreční pravomoci správního orgánu; případ v něm řešený totiž pochází z doby před vstupem České republiky do Evropské unie a také před přijetím souboru smluv tzv. Lisabonské smlouvy. Stěžovatelé mají za to, že diskreční pravomoc ve světle společného evropského azylového sytému nemůže obstát. Proto považují rozhodnutí žalovaného, jemuž městský soud přisvědčil, za nezákonné.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně vyslovil, že považuje kasační stížnost za opožděnou. K věci samé doplnil s odkazem na správní spis, že stěžovatelé jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedli úplnou sociálně ekonomickou závislost na manželovi stěžovatelky a) a otci stěžovatele b); přitom jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, stejně jako žaloba, byla zamítnuta a následná kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 7 Azs 256/2016 - 20. Zdůraznil, že ve vztahu ke stěžovateli b) zohlednil také bod 13 „Nařízení EP a Rady (ES)“. V návaznosti na uvedené shrnul, že kasační stížnost není přijatelná, neboť nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, kteří se skrze žádost o udělení mezinárodního ochrany snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky a v kasační stížnosti toliko opakují důvody dříve posouzené žalovaným i městským soudem. Žalovaný poukázal i na to, že stěžovatelé nedoložili a nenavrhli kvalifikovaná důkazní tvrzení rozhodná pro podání kasační stížnosti. Kasační důvody považuje za subjektivní hodnocení válečného konfliktu. Má za to, že při rozhodování nepřekročil meze správního uvážení a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Ze všech uvedených důvodů navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popřípadě ji zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[8] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelů ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. V zájmu obou stěžovatelů bylo, aby v kasační stížnosti uvedli konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na podstatný přesah vlastních zájmů usoudit. Stěžovatelé ve prospěch přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu netvrdili ničeho a důvody přijatelnosti nedovodil kasační soud ani z obsahu soudního spisu.

[9] Stěžovatelé v kasační stížnosti v podstatě zopakovali námitky, které uplatnili již v žalobě, nově poukázali na nepřesnost a neaktuálnost podkladů, z nichž žalovaný vyšel. Neuvedli nic, co by nasvědčovalo tomu, že jejich výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jejich postavení či mimo jejich vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. a jak Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v odkazovaném usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Fakticky se stěžovatelé v kasační stížnosti domáhali opětovného přezkumu závěrů obsažených v napadaném rozsudku. Tento přezkum však podle obsahu kasačních námitek požadovali pouze v rámci svých vlastních zájmů, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikaturního odklonu od výkladu přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených, nebo aniž by městský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů.

[10] Nejvyšší správní soud ověřil, že se městský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil k uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky, jež byly soudního přezkumu způsobilé. Poukázal na důvody žádosti stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany, zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy, tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy a v napadeném rozsudku zohlednil též judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[11] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, městský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky, jež považoval kasační soud za přípustné (viz dále odst. [12]).

[12] K obecné námitce, že správní orgán rozhodoval na základě nepřesné a neaktuální dokumentace Nejvyšší správní soud uvádí, že rozsah soudního přezkumu v řízení před správním soudem je i ve věcech týkajících se mezinárodní ochrany ovládán dispoziční zásadou. Správní soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů a v rozsahu vymezeném žalobními tvrzeními. Není povinen za žalobce vyhledávat další (jiné) důvody, pro něž by mohl žalobě vyhovět. Netvrdili-li stěžovatelé v žalobě (ani předtím ve správním řízení) ničeho o tom, že podklady, s nimiž měli možnost se seznámit již ve správním řízení, jsou neúplné, nepřesné anebo neaktuální, neměl městský soud povinnost se uvedeným zabývat. Nyní tuto námitku považuje Nejvyšší správní soud za nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nebyla totiž uplatněna nejprve v řízení před městským soudem, ač stěžovatelům nic nebránilo tak učinit.

VI.

[13] S ohledem na skutečnost, že přípustné důvody kasační stížnosti neobsahovaly ničeho nad rámec předchozího právního posouzení učiněného městským soudem, nemohl

Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu